

ше Давидъ Къосето. Но дѣдо Василь го имаше за лукавъ човѣкъ и присмѣхулникъ, не го обичаше и следъ като бѣше турилъ кафето отъ przede му, забрави сякашъ за него. А Давидъ не снемаше хитритѣ си и засмѣни очи отъ дѣда Василя, гледаше го какво прави, виждаше, че е неспокоенъ и си мислѣше: „Дали не го е заяла пакъ крастата му? Дали не е дошелъ часа му?“

Давидъ искаше да каже, дали не бѣше дошло времето на дѣда Василя да се напие. Защото тоя инѣкъ добъръ и кротѣкъ човѣкъ, веднажъ или дваждъ въ месеца се напиваше по единъ особенъ начинъ. Не викаше, не лудуваше, не казваше лоша дума никому. Но въ последната степенъ на пиянството си той изгубваше способността да говори, не разбираше какво му приказватъ, не познаваше хората. Една щастлива усмивка се явяваше на лицето му и отведнажъ, както се случеше — гологлавъ, поржкави, излизаше отъ кръчмата, безъ да иска да знае какво ще стане съ нея и тръгваше да ходи изъ полето. Най-често той отиваше къмъ чифлика на Манолаки, чифлика край границата, както му казваха. Отиваше до тамъ, връщаше се и пакъ отиваше. Вървѣше не изъ пѣтя, а прѣко презъ полянитѣ, по слънцето, усмихнатъ, записанъ въ себе си, и нѣщо непрекъснато бръмчеше около него като бръмбаръ — дѣдо Василь си пѣеше нѣщо.